

slag, vel have en ikke ringe Betydning, men at dog de Betænklichkeiten, som derimod frembyde sig, ere saa afgjørende, at man ikke træster sig til at tilraade dets Vedtagelse.

Det har under Forhandlingerne ved Folkestinget været fremhævet som en mod Lovforslaget talende Omstændighed, at der allerede under den nærværende Tingenes Orden er Leilighed nok for Ansøgere og Klagere til at blive bekendte med Indholdet af de Erklæringer, som afgives over deres Andragender. Hvad der i den Henseende er blevet udtalt, er aldeles overeensstemmende med vore Erfaringer. Men, da den factiske Afgang, Borgeme saaledes i et temmelig stort Omfang have til at blive bekendte med de Erklæringer, som afgives i deres Anliggender, ingentunde fuldstændigen erstatter en lovhjemlet Berettigelse, saa vilde vi dog ikke deri finde nogen Grund imod at tilraade en Lov af det omhandlede Indhold, dersom vi iøvrigt kunde overbevise os om, at en saadan Berettigelse vilde tjene til Besskyttelse for Borgernes Ret og Besskerd. Imidlertid kunne vi ikke forbigaae at yttre os over den Mening, som synes at være antagen af Adskillige, at Embedsmændene isølge Forordningen 15de Decbr. 1820 § 8 ikke blot ere berettigede, men og forpligtede til at holde deres Erklæringer hemmelige, og at saaledes den temmelig almindelige Beredvillighed, som der af Embedsmændene og disses Contoirbetjente, ordentligviis med Embedsmændenes i det mindste stiltiende Samtykke, vises til at meddele de Vedkommende Underretning om Erklæringernes Indhold, er lovstridig. Da Forordningen ingentunde indeholder noget udtrykkeligt Forbud imod saadan Meddelelse, saa maa hiin Mening søge sin Grund deri, at Forordningen ligefrem foreskriver, at Embedsmænd have at tilbagelevere Ansøgerne eller Klageme deres med Erklæring forsynede Andragender under Forsegling, og kun, hvor Omstændighederne tilraade det, istedet derfor tillader dem selv at indsende Sagen til vedkommende Sted, men ikke hjemler det tredie Alternativ at tilbagelevere Ansøgningen eller Klagen med Erklæring aaben til den Vedkommende. Heraf synes det vel at være en berettiget Slutning, at denne sidste Fremgangs-

maade, skjøndt ikke skarpt forbudt, dog ikke maa bruges; men deraf kan ikke med god Grund udledes, at enhver Underretning til Vedkommende om Erklæringens Indhold er utilladelig. Naar ikke det Diemed, hvori det er anordnet, at Klagen eller Ansøgningen, hvis den skal besørges indgivet af selve Klageren eller Ansøgeren (hvilket for Postintradernes Skyld er bestemt som den Fremgangsmaade, der i Almindelighed skal bruges, skjøndt det, der i Forordningen er hjemlet som Undtagelse, dog i Virkeligheden er og ikke vel kan andet end være det Sædvanligste), bliver at tilbagelevere under Forsegling, skulde forseiles, saa kunde Loven ikke overlade til ham, om han heller vilde tilbagelevere Andragendet aabent til den Vedkommende; thi da vilde han i mange Tilfælde finde sig i et Slags Nødvendighed at søte sig efter Vedkommendes Duffer i saa Henseende. Man vilde og af hans Nægtelse kunne slutte sig til Erklæringens Retning, ligesom han og derved vilde kunne blive udsat for mangehaande Fortrædeligheder, og saaledes vilde den skadelige Indsydelse, som en Forpligtelse til at levere Andrageme Erklæringen uden Forsegling kunde have paa den Frimodighed, hvormed han yttrede sig, ikke blive undgaaet. Men denne Lovgrund kræver ingentunde en ubetinget Hemmeligholdelse, saa at det ikke af bemeldte Forordning kan sees, om og hvorvidt det er tilladt paa andre Maader at meddele Noget om Erklæringernes Indhold. Dette er derimod stillet under den Embedsmanden i Almindelighed paahvilende Forpligtelse, „ikke at aabenbare hvad hans Embedsforretninger vedkommer og hemmelig bør at holdes“, og maa altsaa beroe paa Sagens særegne Besskaffenhed og de øvrige Forhold. Efter denne almindelige Regel, der rigtignok er meget ubestemt, men maa skee dog ikke kunde være synderlig mere bestemt, kan en saadan Meddelelse i de fleste Tilfælde ikke være utilladelig, hvormod der vistnok kunde tænkes saadanne, hvori den endog kunde være en strafværdig Brøde, og andre, der kunde give hans Foresatte besøjet Marsag til at indskride med Tilretteviisning og Advarsel, ved hvis fremtidige Tilfædsættelse han kunde paadrage sig Straf.

Saa vel Indholdet af det foreliggende Lov-